



הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכר
למזיון

הארי ההי

פנינים נפלאים מתורתו של

המהרש"ל צינץ

הגאון הפיאריה לייב צינץ זי"ע מפלאצק

גיליון קע"ג, פרשת דברים-חזון תשפ"ב

מכון לחוצאה חרשה ומפוארת
של ספרי מהר"א ל צינץ זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org



על השבת, תאמר אם הם עושים אותה, אתה נושא להם פנים. אמר לו הקב"ה, מן הדבר הזה אתה מתיירא. חיך, אפילו הם עושים כל מצוות שבתורה אני מפילן בפניכם. מנין, ממה שקרינן "רָאָה הַחֲלֵתִי תַתְּ לְפָנֶיךָ" (דברים רבה פכ"א).

מפני מה חשש משה רבינו דווקא מהאפשרות שמא השבת תגן על הגויים.

אכן, סגולה מיוחדת לה לשבת, לשמור את שומריה. מדברי חז"ל אנו למדים כי "כל המשמר שבת כהלכתה אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו" (שבת קיח). עוד אמרו חז"ל כי "אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהם אומה ולשון" (שם).

הרי לנו, איפוא כי גדול כוחה של השבת למחילת עוונות, ואפילו עוון חמור כמו עבודה זרה, ואף להגנה על משמריה. מכך חשש משה רבנו.

אך מתשובתו של הקב"ה אנו למדים כי לא היתה סיבה לחשש זה, שכן סגולתה של המצוה אינה אלא כשבאה כמצוה, כקיום צווי ה'. לא כן הגויים, אשר לא נצטוו על השבת, להם לא יעזור קיומה של המצוה.

קומץ המנחה

הסימן אם יצליחו במלחמה

אָנָּה אֲנַחֲנוּ עֲלֵינוּ אֲחֵינוּ הַמָּסוּ אֶת לְבַבְנוּ (א, כח).

כתב האלשיך הק' כי עיקר מבחנו של דוד המלך ע"ה אם יצליח במלחמה אם לאו, היה לפי תחושת לבו, אם נכון לבו ובטוח בה' או שמא ירא הוא ומבוהל. כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים כז, ג): "אִם תַּחֲנֶנּוּ עָלַי מַחֲנֶנּוּ לֹא יִירָא לְבִי" - היינו, אם ערב המלחמה חש אני בטחון ושלווה ואמונה שלמה ואמינות בהש"ת, אזי סמוך אני ובטוח: "אִם תִּקְוּם עָלַי מְלַחְמָה" - "בְּזֹאת" - בשלווה זו - "אֲנִי בּוֹטָח".

לפיכך אמרו כלל ישראל מאחר ש"אֲחֵינוּ הַמָּסוּ אֶת לְבַבְנוּ", ואנו מלאי פחד ובהלה ולבנו נמס בקרבנו, על כן סימן הוא שלא נצליח, ואם כן "אָנָּה אֲנַחֲנוּ עֲלֵינוּ"...

מלא העומר

מפני מה חשש משה רבינו שהשבת תגן על הגויים

רָאָה הַחֲלֵתִי תַתְּ לְפָנֶיךָ אֶת סִיחֹן וְאֶת אַרְצוֹ הַחֵל לָשׁ (ב, לא).
אמר משה לפני הקב"ה, ריבונו של עולם, לפי שלא נצטוו עכו"ם

על דרך הדרוש

עונשם של הגויים שהחריבו את בית מקדשנו

להזכיר שאוי להם מפני שהחריבו את בית המקדש הקרוי פעולה. אך הנה, לעולם בית המקדש הקרוי פעולה, אינו בית המקדש שהחריבו אומות העולם אלא בית המקדש השלישי העתיד לרדת אלינו בנוי באש שעליו נאמר (שמות טו, זי) "מְכוּן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּת ה' מְקַדְּשׁ ה' פּוֹנֵנוּ דְבִיךָ", והוא שקרוי פעולה. אך אומות העולם לא ידעו זאת והם סברו בהחריבם את בית המקדש שעתה מחריבים המה את מקדש ה' שפעל בעצמו, ולא ידעו שאילו כן היה לא היתה ידם יכולה לשלוט בו, שבכוחם היה לשלוט רק בבית העשוי מעשה ידי אדם.

וכנגדם עומד דוד ואומר (תהלים כח ג-ה), אֵל תִּמְשְׁכֵנִי עִם רְשָׁעִים וְעִם פְּעֵלֵי אָוֶן דְּבַרִי שְׁלוֹם עִם רְעִיָהּ וְרָעָה בְּלִבָּבָם. והם אותם גויים העומדים להחריב את בית מקדשנו ובפיהם הרי הם דוברי שלום ואומרים שעושים זאת לטובתנו כדי שלא יתגרו בנו האומות. והאמת, שרעה בלבבם, וכפי שאמר רבן יוחנן בן זכאי לפנגר - הלב יודע אם לעקל אם לעקלקלות. וממשיך ומבקש תָּן לָהֶם פְּעֻלָּם וּכְרַע מֵעַלְיָהֶם - שהם סברו שהחריבו את בית המקדש שהוא פעולת ה', ולא בית מעשה ידי אדם. ואף עונשם ראוי שיהא עד אין סוף כאילו אכן עלתה בידם להחריב את פעולת ה'. והוא שממשיך ואומר, פִּי לֹא יִבְיֵנוּ אֵל פְּעֻלַּת ה' - שהרי הם אינם משכילים להבין שפעולת ה' אינן יכולות להיחרב בידי אדם. וכיון שחשבו להרוס את בית המקדש שבנה ה' ושלא יבנה עוד, אזי ראוי שיהא עונשם מידה כנגד מידה - יִהְרָסוּ וְלֹא יִבָּנֶה, ושלא תהא להם יותר תקומה.

מלא העומר - פרשת ואתחנן

במדרש (איכה רבתי א, לא) מסופר שאחד משרי צבאו של אספסיינוס, פנגר היה שמו וערבי היה. ובעוד רבן יוחנן בן זכאי עומד לפני אספסיינוס להמליץ זכות שלא יחריב את בית המקדש בשל מיעוט המורדים שבירושלים, עמד פנגר ולימד קטגוריא.

שאלו רבן יוחנן בן זכאי מפני מה עושה כן, והשיב פנגר שלטובתם של ישראל עושה, כיון שעתה כאשר יש להם את בית המקדש כל העמים מתקנאים ביופיו ומצרים להם בגללו, ואם יחריבוהו יהיה זה לטובתם שיפסיקו להצר להם. ורבן יוחנן השיבו, הלב יודע אם לעקל או לעקלקלות, והיינו שידוע בליבו שלא זו כוונתו, אלא מתכוון לרעת עם ישראל.

והמדרש ממשיך ומספר שכאשר כבשו הצרים את בית המקדש, חילק טיטוס את החרכתו בין ארבעת שרי צבאו וביניהם פנגר המדובר שבחלקו נפל להחריב את הכותל המערבי, אך לא עלתה בידו. לאחר מכן כאשר ראה זאת טיטוס קראו ושאלו מדוע לא החריב הכותל, וירא פנגר לומר שלא הצליח, ולכך השיב שבכוונה עשה כן - שבהותירו שריד לבית המפואר והגדול שהיה כאן, ידעו הכל את כוחם וגבורתם של הרומים שעלה בידם להחריב בית גדול שכזה. אמר לו טיטוס תשובה יפה השבת, אך כיון שהפרת את דברי, עליך ליטול נפשך בכפך, וכן עשה ונתקיימה בו קללת רבן יוחנן בן זכאי.

עוד יש להקדים את דברי המדרש (ילקוט שמעוני בשלח, רנג) האומר, אוי להם לאומות העולם מה הן שומעין באזניהם הרי בית המקדש קרוי פעולה לפניו ועמדו והחריבו אותו. ויש להבין מפני מה הזכיר את שהיו שומעים באוזניהם, ודי היה למדרש

עניינא דיומא

תשעה באב

משל נפלא על ששפך ה' חמתו על עצים ואבנים

באו עליו עד שחשך משחור תארו והיה מראהו רע ומר. והנה לאחר תקופה ארוכה באו עליו ייסורים קשים ומרים במיוחד - אותם אלו שאמרו לו הרופאים שבואם מרמו דווקא על ישועתו הקרובה. וכבוא אותם ייסורים, הרי בן המלך תחת לבכות ולזעוק מרה, החל רוקד ושר. סובביו חשבו שנתבלעה עליו דעתו - לשמחה זו מה עושה, כאשר עודו אפוף ייסורים כה מרים הרי הוא מרקד ושר. אך הוא השיב לתמיהתם, הלא עתה יודע אני כי נשלמה סאת יסוריי וקרובה ישועתי לבוא, ואיך לא אשיר ואזמר.

והנמשל - לבני ישראל בהם נתקיים הפסוק "וישמן ישרון ויבעט", עלו ונתכסו בחטאים חמורים עד שכמעט נגדשה הסאה מעוונותיהם וחלילה עלולה לבוא עליהם כליה. אך אז ברוב רחמיו - קבע ה' שילכו לגלות להתמרק מחטאיהם. ואילו הנביאים נתנו לישראל סימן שאם חלילה יחרב בית המקדש, הרי זה הסימן כי כבר נשלמה סאת ייסוריהם וחטאם קרוב להתכפר והם עומדים לשוב אל נחלת אבותם. והוא שראה אסף את חורבן הבית והיה אומר מזמור - שכבן המלך בבוא עליו הייסורים הקשים מכל, אף אסף בראותו את חורבן בית המקדש כאשר באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך, והרי הוא משורר ואומר, הנה באו הסימנים שנתנו הנביאים כי קרובים חטאינו להתכפר ונשוב אל הקב"ה כבראשונה.

קומץ המנחה - פרשת דברים

מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך (תהלים עט, א).

מעשה במלך שלו בן יחיד ומפונק. לרוב תפנוקיו של הבן לא חסכו ממנו דבר מכל אשר איוותה נפשו, באוכל ושתייה, במאכלים שמנים וממתקים והוא השמין ותפח עד שבא לידי חוליים קשים ומרים.

כינס המלך את רופאיו לראות מה יעשה בבנו יקירו למען ירפא ממחלתו. בדקו הרופאים את הבן המפונק ועב הפשר והגיעו למסקנה פה אחד, כי לרוב משמניו עלול הוא ללקות במחלת לב חמורה. ולפיכך כדי שיירפא עליו לגלות מבית אביו לארץ רחוקה, שם יסבול ייסורים קשים ומרים, וכן יכזהו שם מכות נאמנות ורק כך יתדלדל בשרו ויכששו משמניו וכך תעלה רפואה למכתו ולא ימות.

בן המלך שמע והתחלחל. אמת - אף הוא חפץ להתרפא, אך אמר לרופאיו, חושש אני שמא לא אעצור כח לעמוד בייסורים הקשים ואמות מחמתם. ואם כן, מה בצע שאלך לגלות שכזו לשם רפואה אם עלול אני למות בה. ואילו הרופאים שמעו את חששותיו, אך הרגיעוהו שאף בהיותו בארץ גלותו ישיג עליו אביו בעינא פקיא לראות שלא ימות מהייסורים הקשים והמרים. ואף הוסיפו ונתנו לו סימן לייסורים מסוימים קשים ומרים, שכאשר אלו הם שיגיעו אליו - ידע שכלתה סאת סבלו וקרובה רפואתו וחזרתו לבית אביו.

ואכן בן המלך יצא לגלות בארץ מרחקים. ייסורים קשים ומרים

פניני ישועות

שומר המזוזות!

הגיעה העת הגיעה השעה, וראובן נטל את שלושים וחמש המזוזות, ארזן כהלכתו ונטלן עמו בשקית הצמודה אליו - בני ברקה לעבר אולם החתונות.

לאחר כשהות של שעה באולם השמחות, לאחר שבירך את המחותנים במזל טוב חם ולבבי ולאחר שנטל את ידיו לסעודת המצווה, פוגש ראובן את הסוחר דנן, וכשרוצים לבצע את המכירה בפינה נידחת אי שם במקום שאין איש מסביב, קולט ראובן כי המזוזות אינן!!!

ראשו החל מסתחרר, הן מדובר ביגיעה של חודש ובעשרות אלפי שקלים, ובאולם הומה אדם בבני ברק עיר התורה היכן ימצא שקית קטנה וכה יקרה.

ואולי בכלל היא לא נאבדה אלא נגנבה!?

בחיפושם נרחבים החל, וברחבי האולם התרוצץ, קרובים וידידים נחלצו לעזרה וסרקו את האולם בכל פינה, אך את השקית היקרה אין בנמצא!

סגולות החלו לנחות על ראשו מכל כיוון, שלל עצות ורעיונות מכל מי שרק אותו ראה במחזה מביך זה, אך השקית איננה!!!

ואז מספר לו אחיו על ישועה פלאית אשר לו הייתה בזכות תרומה למכון הנפלא המהדיר את ספרי המהרא"ל צינץ זי"ע, ועל אתר - בו באולם, הבטיח ראובן לתרום שבעים ושנים שקלים לחודש למשך שנה, בכדי לזכות לישועה במציאת האבידה בתקוה כי זו הסגולה תעזור לו במהרה.

חמש דקות לאחר מכן רץ אליו באושר בן דודו אשר את כל הסיפור שמע, עם השקית המיוחלת וכה קטנה אותה מצא מתנופפת ברוח על יד האולם. היינו כחולמים.. מי חלם!?

ראובן פ. הינו סופר סת"ם ותיק שכבר צבר אלפי שעות כתיבת סת"ם. החוש האומנתי בו ניחן משמים לצד יראת השמים הספוגה ברמ"ח ושס"ה שלו, מעניקה לו יתרון משמעותי בכתיבת הסת"ם ותחת ידיו יוצאים מזוזות מהודרות במיוחד בכתב נאה ומשובח.

לא פלא שרבים מתדפקים על דלתו בכדי לקנות ממנו מזוזות מהודרות, כשלא פעם אף צריכים להמתין בתור בכדי לקנות ממנו מזוזות לתפארת.

את המזוזות מוכר ראובן במחיר גבוה מהרגיל, ובכדי לזכות למזוזות מהודרת צריך לשלם אצלו שבע מאות שקלים חדשים עובר לסוחר.

פעמים רבות סוחרים המשווקים את סחורתם בארצות הגולה מזמינים אצלו כמויות רציניות של מזוזות, את אלו מוכרים הם שם במחיר מפולפל כשאת דמי התיווך משלשלים המה לכיסם.

סיפורנו מתחיל לפני כחודשיים, אז מתקשר לראובן אחד מהסוחרים עמם עוסק בקביעות כשהוא מזמין אצלו שלושים וחמש מזוזות אותן רוצה הוא למכור בארצות הברית דאמריקה בחודש הקרוב, כמובן שראובן מיודענו נענה להזמנה והחל לכתוב על אתר את המזוזות הנדרשות.

לאחר כחודש של עבודה מסורה ומדויקת מתקשר ראובן לסוחר הנכבד ומודיע לו כי ההזמנה מוכנה ושלושים וחמש מזוזות מוכנות אצלו בביתו בכדי למוכרן אליו.

לאחר מילה שתיים, התברר כי למחרת שניהם אמורים להיות בחתונה של קרוב משותף באולמי ארמונות פרידמן בבני ברק. סיכמו ביניהם כי שם תערך המכירה והמסירה של המזוזות המבוקשות.

08-864-89-89

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו